

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ · ΡΕΝΩ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

"Όλες αυτές ή προφυλάξεις είχαν φανή και στον ίδιο τον κ. Ίνιέτ καθώς και στους βοηθούς του Λαρντό και Λεμπρετόν, ώς υπερβολικές. Ώστόσο, τὸ ὑπουργικὸ τηλεφώνου ξανασημίηνε πάλι και ὁ ὑπουργὸς συνέστησε αὐτῆρα περισσότερο ἐπαγρύπνησι ἀκόμη.

Γιὰ νὰ κινήση τὸν ζῆλο τῶν ἀστυφυλάκων ὁ κ. Ζακινὸλ, ἔδωσε μὲ τρόπο στὸν κ. Λεμπρετόν ἕνα ὀγκῶδες δέμα χαρτονομιάτων νὰ τοὺς τὰ μοιράση. Ὑποσχέθηκε δὲ ἄλλα τόσα και περισσότερα ἀκόμη γιὰ τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, ἂν δὲν τοῦ συνέβαινε ἐντομεταβῆ τίποτε τὸ δυσάρεστο!

Φανταστῆτε λοιπὸν τώρα, ἂν ἔβλεπε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι γωνίτια πού νὰ μὴν ψαχθῆ κι' ἂν μπορούσε κανένα ζευγάρι—ἀπ' τὰ ἄγρηντα ἔκείνα μῦστα—νὰ μοικλίση γιὰ μιὰ στιγμῆ, ἀπ' τὴν κορσάσι ἢ ἀπ' τὴν ὕστα!

"Όταν ἀνέβηκαν στὸ τρίτο πάτωμα, ὁ κ. Λεμπρετόν χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ φωτογραφικοῦ ἐκείνου ἐργαστηρίου, μέσα στὸ ὅποιο ποστίμιασε ὁ κ. Ζακινὸλ νὰ καταφύγη κατὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴ θραυρά.

Δυὸ χοντροὶ οὐρτες—τοποθετημένοι γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, πρὸ ὀλίγων ὥρων—ἀκούστηκαν. Ἡ πόρτα, ἐξεκλεισθητεία, μισοάνοιξε στὴν ἀρχὴ μὲ προφύλαξι. Ὁ κ. Ίνιέτ κόπταξε προσεχτικῶς, εἶδε τὸν Λεμπρετόν και τὸν Ἀρχοντα τοῦ Μυστηρίου και τοὺς ἄνοιξε καλὰ νὰ μπουῖ.

Ἡ ἀθουσα ἦταν μεγάλη, χωρὶς παράθυρα και χωρὶς τζάκι. Φωτιζόταν ἀπὸ δυὸ ἠλεκτρικὰς λάμπες, ἀπλάτες. Μέσα σ' αὐτὴ θρισκόντουσαν τώρα ὁ Ζακινὸλ, ὁ Σιμόν Ἐμπέρ, ὁ Λεμπρετόν, ὁ Λαρντό, ὁ Ἀρχων τοῦ Μυστηρίου κι' ὁ κ. Ίνιέτ.

"Ὁ τελευταῖος αὐτοση μεταῦ τους, ὅσους ἀπ' τοὺς παριστάμενους δὲν γνωρίζοντουσαν ἀπὸ πρῶν. Κι' ὁ κ. Ζακινὸλ, μὲ κάποια εὐθυμία στὴ φωνή του, εἶπε κατόπι:

—Κύριε, μεταῦ τῶν ἔνδεκα και τοῦ μουσικτικοῦ, πρόκειται νὰ παρευρεθῆτε στὴ βασαντικὴ ἐκτέλεσι μουσι...!

"Ώστόσο, παρ' ὅλον τὸν ἀστεῖο τῆς ἡσυχίας, ἡ φωνὴ του πρόδιδε ἔξωσι και μυστικὸ τρίμο. Οἱ τόσοι ἀστυνομικοὶ γύρω του και τὰ δρανόντα ἐπιφυλακτικὰ μέτρα, δὲν ἔχουν κατορθώσει νὰ τὸν καθυστεροῦν ἀκόμη...

—Δὲν πρόκειται νὰ παρευρεθῶ σὲ τίποτε, κύριε Ζακινὸλ! εἶπε μὲ ἀδούτητα ὁ Ἀρχων τοῦ Μυστηρίου. Γιατί, τίποτε δὲν ποῦθη και νὰ συμβῆ!... Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σὰς συμβῆ κάτι, ἔτσι προφυλαγμένος καθὼς εἶσθε;

—Ἐδγε, κύριε Μάνιε! σφάσεις ἐνθουσιασμένος ὁ Σιμόν Ἐμπέρ, Μιλᾶτε λογικώτατα. Συμφωνῶ μαζί σας καθὼς και μαζί μὲ τὸν κ. Ίνιέτ, ὁ ἀπίστος λένει δτι ἡ ἀπειλητικὴ ἐπιστολὴ εἶνε μιὰ φάσασ... Μιὰ φάσασ ἀγροειεπότη, θέβαια, μὰ πᾶν τὸς φάσασ και τίποτε πασιπᾶνι!... Ἀναγνώριζο τῶσα, δτι ἕνα ἐπιτηδείοτατος πλαστογράφος ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ. Γιατί ἂν ἦταν ἑνωτικός ὁ Σουίς ποτὲ δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε μιὰ τόσο ἀσπίητη καινοτομία!... Ἀν ἔπιτολες πανανιστικὰ νὰ σκοτώνη τὸν κ. Ζακινὸλ, δὲν θὰ τὸν πορτοροποιῶσε γιὰ νὰ φυλαχτῆ ὅπως φυλάγεται τώρα!...

"Ὁ κ. Ζακινὸλ «ξύνισε» τὰ μούστα του... Τὰ ἔβλεπε ἂν ἦταν ἐκαστὰ φαντασίαν ἀσπηνίτικῶς, τὴν ἄποιο διαβεβαιώνουν ὅλοι ὅτι εἶνε θυμασίαια στὴν ὄνεϊα του! Κ' εἶπε περισσώνως:

—Δὲν ἔξορτε νολᾶ ἀσπίητη, τί εἶνε ὁ Σουίς! Ὅνι μόνον εἶνε ἕνας ἀλτήτης κανοῖσος, ἀλλὰ και μισοπαράφωρον... Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, φανόταν πάντα τόσο ἰδιότροπος και τόσο ἀλλόκοτος!... Ἄλλοστε δὲν ἔγραψε τὰ ἴδια και στὸν Ἀνὸλεμο; Καὶ δὲν ἔξετέλεσε τίς ἀπειλὰς τοῦ ἐκείνου κατὰ γράμμα;

—Δὲν λέγω ὄχι! ἀποκρίθηκε ἐπιμονα ὁ κ. Σιμόν Ἐμπέρ. Ἀλλὰ γιὰ ἀπόψε τουλάχιστον, δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε τίποτε!... Στρατὸς ὀλόκληρος σὰς περιστοιχιζει... Κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνη γῆρας κανενὸς τεννάσιατος πάλι—σάν κι' ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ ντὲ Τέον—ὁ κύριος Ἀρχων τοῦ Μυστηρίου εἶνε ἐδῶ πασόν γιὰ νὰ ἄματῶση ἐνκαίρως!... Ἐπίσης εἶνε κι' ἂνὸ ἐδῶ... Καὶ μοιπὸ νὰ ἀναγνωρίση τὸν Σουίς, ἀσπίηποτε και νὰ μεταφύγησθῃ... Κίτταξα ποσεντικῶς και παρόντος τοῦ κ. Ίνιέτ κλαυς τοῦς ἀστυφυλάκους πρὸ σὰς ποστροῦδν ἀπόψε, καθὼς και τοὺς πυροσβέστες τῆς στέ-

γης... Ἐ, σὰς θεσῶδ, δτι ὁ Σουίς, δὲν θρῶκεται ἀνάμεσα τοὺς μεταμφιεσμένους... Πῶς λοιπὸν θὰ κατορθώση νὰ μὴ δῶ μέσα;... Ἡ πόρτα εἶνε κλειδομένη, ἀμπαρωμένη κι' ἀπέξω κι' ἀπὸ μέσα φρουρεῖται... Παρόθυρα δὲν ὑπάρχουν, τζάκι και κατορθός δὲν ὑπάρχει κι' ἐμεῖς εἶμαστε ὀλόγυρα σας!... Πῶς θὰ μὴ λοιπὸν ἐδῶ, ὁ Σουίς;...

—Μὰ τὴν πίστι μου, ἂν πρόκειται νὰ ρθῆ ὁ Σουίς ἐδῶ, μόνανὰ γιὰ νὰ συλληφθῆ, θάρρη! πρόσθεσε κι' ὁ κ. Ίνιέτ. Ἀλλῆθια, κάτι ἔξωκα νὰ σὰς πῶ, κύριε Ζακινὸλ... Ἐλασὰ μιὰ καταγυγία ἐναντίον σας!

—Ἐναντίον μου;... Μὲ καταγυγίει ἐμένα, κανένας;

—Μάλιστα... Πληρώσατε κάποιο ἰδιωτικὸ πρακτορεῖο, γιὰ νὰ στρατολογήση ἄτομα προσωριμὰ νὰ σφυρίξουν μιὰ χορευτρία... Τὴ Μίλλυ τὴν Ἀμερικανίδα ἢ ὅσα εἶνε τὸ ἴδιο ποσσοπο μὲ τὴν κυρία Ροβέρτη Σουίς!... Καὶ τὸ πρακτορεῖο, πληρωμένο γενναῖα φαίνετα, ἀκολούθησε τόσο καλὰ τίς ὀδηγίεις σας, ὥστε ἡ χορευτρία ὄχι μόνον σφυρίχτηκε, ἀλλὰ και κατοικήθηκε ἐλαφρά!... Οἱ κατοκοπιὲς ἀνεληφθησαν, ὕπεδειξαν τὸ πρακτορεῖο πρὸ τοὺς στασολόγησε και τὸ πρακτορεῖο ὑπέδειξε ἔσας ὡς ὀποκινητὴ αὐτῆς τῆς φασαρίας!

"Ὁ Ζακινὸλ ἔτρισε νὰ γελᾶ θορειά.

—Μὲ καταδιώκουν, βλέπω και μὲ ἄλλα μέσα... Μισῶ τὸν Σουίς... Δὲν ἔξρω ποῦ θρῶκεται γιὰ νὰ τὸν θλάσω... Μὰ θλάπτω τὴν ὕστακα του ὁμως, κι' ἔτσι κάνει τὸ ἴσιο!... Χαχαχα!... Χαχαχα!...

"Ὁ Λεμπρετόν κι' ὁ Λαρντό ἀλληλοκουττάστηκαν. Ἀσφαλῶς, αὐτὸς ὁ Ζακινὸλ ἦταν πολὺ «ασπρικοὶ τσανάκι», κατὰ τὴν γνώμη τους!... Ὁστόσο, τί νάκαναν;... Ἐπρεπε νὰ τὸν προστασοῦν μὲ ἄλη του τὴν ἀφοσίωσι, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔβριξε τὸ ἐλεεινὸ «τοῦραῖο» του!

Ἡ ὄρα κυλοῦσε... Οἱ κατάκλειστοὶ ἔξη ἄνδρες αὐτοί, μιλοῦσαν χωρὶς νὰ κινούταν!...

"Ὁ Ζακινὸλ εἶνε ἐαρῶσις σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου, σάν νὰ θελε νὰ προστατεύσῃ τὴ ράνι του και τὰ πλευρά του μὲ τοὺς δυὸ τοίγους τῆς γωνίας αὐτῆς.

Ἀντικρὺ του, λίγα θήματα πιὸ πέρα, καθόντουσαν κοντὰ-κοντὰ ὁ Ἄσων τοῦ Μυστηρίου, ὁ Λαρντό, ὁ Λεμπρετόν κι' ὁ Σιμόν Ἐμπέρ.

"Ὅσο γιὰ τὸν κ. Ίνιέτ, αὐτὸς ἦταν κοντὰ στὴν πόρτα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου. Ἡ ράνι τῆς πολυθρόνας του μάλιστα, στηρίζεταν στὸ θυροφύλλο.

Ἐκτός ἀπ' τίς ἔξη αὐτῆς πολυθρόνες, κανένα ἄλλο ἐπιπλο δὲν θρισκόταν στὴν ἀθουσα αὐτῆ, ἢ ὅποια ἦταν ἄλλοτε σπογοραφικὸ ἐργαστήριο.

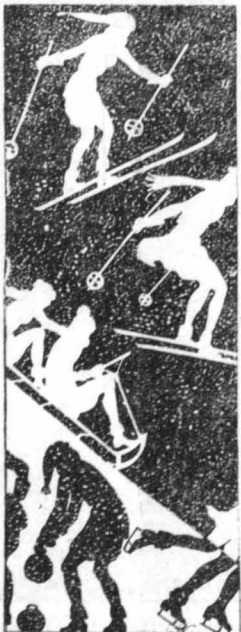
"Ὅσο πενοῦσις ἢ ὄσα, τόσο κι' ἡ οὐδιὰ ἔλειξε τὸν παοισατιμὸν λιγᾶστευαν... Καὶ ἰνῶ-σινῶ, ὄλοισ—ἐπηρεασίμων ἀπ' τὴν ἄνεμια τῆς ἀναοισιῶς—οἰσάνεσαν... Μόνον ὁ γεννη-ἠθιστοισνοῖσός, ὁ ἀνεφάνητος κ. Σιμόν Ἐμπέρ, ἀκονίονταν διαοικῶς... Ὅλο σκόπος μιλοῦσε τῶσα σάν νάκανε διᾶλεξι... Κ' ἡ θοσωνή, ἡ ἰνῶφωνη ὀμιλία του, ἀντηχοῦσε ἀκατάπαυστα:

—... και ἔξερε, κύριε, δτι ἡ τένη τοῦ ἐπιφυλλιογράφου, καθὼς και τὸ μυστοισνογράφου, εἶνε πάντοτε ἐνθρά μὲ τὴν ποσασματικῶς... Ὁ ἀναγνώστης ἀποστρεφόμενος τῆς ζωστανῆ, τὴν πραγματικὴ ζωῆ, σὲ μυστοισνοῖσια πού διαβάσει... Τὸν ἀσπλεξ, αὐτὸ... Τὸν κάνει νὰ γασοισοῖσται!... Ὁστόσο, μοικίς ἀνεληπιστικῶς ὕποθεσίσι πού μυστροῖσται, ὑποσῶν νᾶλλισια νὰ ναρακτισοῖσται μυστροῖσδε και μυστοισματικῶς!... εἶπε διαοκῶπιστας τὴ σιωπῆ του ὁ κ. Ίνιέτ.

—Ἀδιᾶφορο!... Εἶνε ἀληθινῶς ὄμοια, εἶνε πραγματικῶς, κι' ὁ ἀναγνώστης πού θὰ τίς διαβάση, τίς εἶκε καταδικάσει ἢ στὴν σνεῖδησι του... Τῆς θοικε, ἀπλοῦστατα, ἀναῖρες!... Τί τὰ θέλετε;... Ὁ κόσμος προτιμᾶει τὸ ψεύδος και τὴ φαντασία, γιὰτι αὐτὰ τὸν κάνουν νὰ ἐξηνάη τὴ θασασίτικὴ πραγματικότητα!...

"Ὁ ἐπιφυλλιογράφος σταμάτησε... Ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς παγεῖς τὸ γουε τῆς ἀβούσης, ἀκούονταν ὁ θρόμβος τῆς πόλεως ἔξω, καθὼς και τὸ ὀπόκοφο κῦλισμα τῶν τράμ και τῶν καμοινῶν... Ἐκεῖ, στὴ γωνία του, ὁ Ζακινὸλ σκυμμένος πρὸς τὰ ἐμπρός λαγανάζε...

Σασάνας, θόγγησε σάν νὰ ψυγοραγοῖσε... Ἡ-

τα άλλα κομμάτια αυτό το θογγητό του, κι' ό Λεμπρετόν που τό άκουσε, άνησύχησε... Σηκώθηκε λοιπόν, και τόν πλησίασε. Τόν άκουσε νά μουρμουρίζει:

—Είν' έντεκα ή ώρα... Είν' έντεκα, ή ώρα... Είν' έντεκα ή ώρα!...

Είχε καρφώσει τά μάτια του στο ρολογάκι τοφ χεριού του, ένα μικρό ρολογάκι από πλατίνα, συγκρατημένο στον καρπό του χεριού με χρυσή άλυσίδα...

Ο Λεμπρετόν καθόσασε. Βρήκε φυσικό τόν τρόπο του κ. Ζακινόλ, και γυρίζοντας στη θέση του κάθισε πάλι. Άπ' τήν άλλη άκρη τού δωματίου, άκούστηκε τότε ή κουρασμένη φωνή του κ. 'Ινιέτ:

—Μην άνησυχήτε, κύριε Ζακινόλ!... Στο Θεό σας, όμολογήστε ελικοκρινώς, σάν τί πιστεύετε πώς μπορεί νά σας συμβή;... "Ε, ναί... Είν' έντεκα ή ώρα!... Καί μ' αυτό, τί;... Πρέπει λοιπόν νά ψυχομαχήτε έτσι, ώς τά μεσάνυχτα που λείπει τό καταραμένο έκείνο γράμμα;... Άφήστε ήσυχο λοιπόν τό ρολόί σας και κυττάξτε άλλο!... Μά τά μέτρα αυτά, κανένας δέν μπορεί νά σας κάνη κακό!...

Ο Ζακινόλ τραύλισε:

—Ναί... Ναί... Έχετε δίκαιο... Κανένας δέν θά μπορούσε νά με θλάση... τώρα!... "Ότ'όσο ριγώσε σύγκορμος... Τά σαγόνια του έτρεμαν και χτυπούσαν σάν καστανιέττες...

Μά κι' ό άλλοι δέν έμεναν άσυγκίνητοι... "Η μοιραία αυτή ώρα τούς χτυπούσε στά νεύρα... Κανένας δέν μίλούσε πια... Γιά νά διακόψη τήν άγωνιώδη αναίσιδη ή κ. 'Ινιέτ, είπε στον Άρχοντα τού Μυστηρίου:

—Σας έτυχε ποτέ νά διητέ, κύριε, κατά τήν διάρκεια τού έπαγγελματός σας, χαρτοπαίχτες έξέπαγγέλματος νά χειρίζονται τήν τράπουλα;... Μά τήν έπιτηδειότητά σας, φαναζόμην πώς εύκολα θά μπορούσε νά άνακαλόηψετε τά τεχνάσματά των, τίς κλεψίδες των και τά «κόλπια» των!...

Ο ταχυδακτυλουργός μάντεψε τήν πρόβει του κ. 'Ινιέτ—νά διακοπή δηλαδή ή άνησυχητική έκείνη θουραμάσα—κι' άσπασε με πρόθυμη κι' άνοιχτόκαρδη φωνή νά διδή εξήγηση:

—Μά τήν άλληβια, κύριε, υπ' συνέθη πολλές φορές νά παρασταθώ σέ σκηνές χαρτοκλειψάς... Πολλούς ταχυδακτυλουργούς στόν χειρισμό τήν τράπουλας, άνέγκασα νά όμολογήσουν τήν άτιμη πράξη τους, άποκαλύπτοντας εύκολα τά ήλιγγιώδους έπιδειξιότητος και ταχύτητας τεχνάσματά των... Θυμάμαι μάλιστα έναν, ό όποιος λεγόταν Μπενοά, κι' ό όποιος ήταν πιο νυσταός με τό παραστασίκι «Ο Μασσαράγκας»... Αότ'ός ήταν Ραμμένος χαρτοκλέπτης σέ όλα τά παιχνίδια... Σόγνασε στα θεαδρία που έβρισαν τή συγκοινωνία Μασσαλίνας—Ταπνίας, Χερθούρου—Νέας Υόρκης, κλπ... Τρώισα κυριολεκτικώς, μπας στήν ύπερφυσική σνεδόν μακροτά, με τήν όποια μαρδοσε» τούς έκκατομμυριόχους σωματίκτας του στά ταξείδια!...

—Πραγματικά!... ψιθύρισε ή κ. 'Ινιέτ. Άν κι' ή λέσχε και τά ναρταπάγια δέν είνε τί άστυνομικη άνοηδότητά μου, όπ'όσο έγω άνασά ταυόν τόν διαβηλικό Μπενοά!... Μά γιατί τόν λένε «Μασσαράγκας»;

—Ενδ' ό Άρχοντ'ό Μυστηρίου άπανταίσε στήν έρώτησή τού άστυνομικού, τά ήκιστα τού Ζακινόλ χτυπούσαν άσυγκάτητα. Ο Ιδωτάς της άνάσας του τόν έλουσε. Άσημαίμενη και γλώση ν' άκούση τήν περ' γαστροπακτών σνιθάλεϊ τού Άνοντα τού Μυστηρίου και τού κ. 'Ινιέτ, τραύλιζε διαρκώς κυττάζοντας τό ρολόί του:

—Έντεκα και τέταρτο!... Έντεκα κι' είκοσιπέντε... Έντεκάμιου!...

—Ε, ναί!... Έντεκάμιου! ξεφώνισε ή κ. Σιμόν Έμπέρ με ξεγνοιασιά. Κ' ύστερα;... Τί μ' αυτό, κύριε Ζακινόλ... "Ως τίς δώδεκα που... που δέν θά γίνη τίποτε, έστωε καρδί!...

Οι άλλοι γέλασαν. Ο κ. Ζακινόλ έξακολουθούσε νά τρέμη, ν' άγωνιά, ξείνος σχεδόν π'ός τό περιβάλλον. Κόλλισαν μερικέ στιγμές σιωπής. Ο Λαρντιό, με άνδρεχο γέλιο—όλοι ήσαν άνδρεχοι κατά θάθος, όσα πλησίαζε ή μοιραία ώρα—είπε:

—Ε, θάρρος λοιπόν, κύριε Ζακινόλ!... Τί διάβολο!... Βλέπετε, ότι κοιτώνε μεσάνυχτα, ότι ή ώρα περιόζει, και τίποτε τού τρομερού δέν γίνεται... Θά έφημοσάν στα τελευταία κι' ό καπταν-Σιριούς δέν θά μάς έχη δέξει ούτε τήν άκρη τής μύτης του!...

—Σωστά! έπιδόκιμασε κι' ή κ. 'Ινιέτ. Καί μάλιστα θεσβαιώνω, κύριε Ζακινόλ, ότι στή μία μετά τά μεσάνυχτα θά μάς προσφέρει σαμπάνια!

Άγχομαζόντας από άγωνία και νεκρικής γλωμάδας ή κ. Ζακινόλ, προσπάθησε νά τραυλίση:

—Ναί... Ναί... Σαμπάνια... Τά μάτια του όλάνοιχα, πεταγμένα έξω άπ' τίς κόγγες τους, είχαν προσκαλήθ' στό κενό με φοικιαστική άκνησία. Τό π'όσωπό του ήταν άπαισιο, παρομοφωμένο από ύπ'όστατο τ'όσωμ... "Ω, τί άνατριγυστικά π'ό έξακολουθούσαν νά χτυπούν τά

σαγόνια του!... Ο κ. Σιμόν Έμπέρ, έγοντας θγάλει τό ρολόί του, παρακούθησε τήν κίνησή του λεπτοδ'έκτου και φώναζε τέλος:

—Δώδεκα παρά πέντε!... Ο Λεμπρετόν έμπηξε τά γέλια:

—Ε, Σιριούς! ξεφώνισε, βιάσου λιγάκι παλληκάρη μου, γιατί δέν θ'α φαής Έγγλέζος σ'ή ραντεβού σου... Θ' άργωπορησέ;... Θά περιμένουμε άδικο ή'ο ν'έλθεις;... Κι' έσεις, κύριε Ζακινόλ, τί έχετε λοιπόν;... Μά τήν πίτη μου, άδικο τυρανιέστε!... Νά!... Κυττάξτε... Δώδεκα παρά ένα λεπτό... Μεσάνυχτα, δηλαδή!... Κι' ύστερα;... "Ηαχάστε λοιπόν, καλέ μου κύριε Ζακινόλ, και μή... Ξαφνικά, έκείνη τή στιγμή, τό ηλεκτρικό έσθασε. Σκοτάδι πηχτό άπλώθηκε στο δωμάτιο.

—Φώς! Γλήγορα, φώς!... ούρλιαξε ή κ. 'Ινιέτ. Άνάψτε γρήγορα φώς!

Ύαχουλεύθηκαν άμέσως όλοι για σπέρτα. Μέσα στή φριχτή έκείνη σκοτεινιά, άκούγόταν τό άπαισιο κι' άγωνιώδες κρούσιμα τών σαγονιών του Ζακινόλ. Μά κι' αυτό σταμάτησε άπ'ότου. Κι' άκούστηκε άμέσως τό «φρρρρρρ!»... τό σπέρτου, τό όπ'όσο έτριβε στο κουτί ή Σιμόν Έμπέρ.

Μά πρην ή φλόγα τού σπέρτου άνάψε και φωτίσει τό σκοτάδι, άκούστηκε μία σοβαρή κι' άρρενωπή φωνή νά λήθ θρονερά:

—Ζακινόλ, είμαι έγώ!... Έγώ, ή Σιριούς!... Την ίδια στιγμή, ένας πυροβολισμός άκούστηκε... Ένα κομμάτι σωραώθηκε στο πάτωμα με ύπόκωφο κρότο...

Κ' ή φλόγα τού σπέρτου έλαμψε... Στο τρεμάμενο φώς της, οι κεραυνοβολημένοι από ύπερφυσικό τρόπο έκείνοι άνθρωποι... έβδαν τό π'όσωμα τού Ζακινόλ, έσπλημένο άνάσκελα στο πάτωμα, ενώ από μία αμόθυμη τρύπα τού δελιού κοστούλου του τό αίμα ξετρεπούσε άθρονο!

Σχεδόν συγχρόνως άναψε και τό ηλεκτρικό!... Οι πέντε άσθαστοι άλληλοκοιτάχτηκαν άνατριγυσμένοι βουβό!...

Έκείνο ποθβηλαν νά έμποδίσουν με κόβε θυσία, πραγματοποιήθηκε μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα, με άστραπιαία ταχύτητα και με τόν «πό άπλόωστερο τρόπο τού κόσμου; μ' έναν πυροβολισμό!...

Ο κύριος 'Ινιέτ ώρμησε και νυσταέσε πλάσι τόν Ζακινόλ, τού όπ'όσο ή καρδιά του πήριε πια νά χτυπήσει... —Μπάρ! Νά τό ποτάλι!... ξεφώνισε ή "Άρχοντ'ό Μυστηρίου, σκόθοντας και σνυμαζεύοντας τό έπιλο, τό όπ'όσο θροικόταν στο πάτωμα και πλάι στο άνοποδοιγρυσμένο κάθισμα τού άουρου νεκρού.

—Μή!... Μην τό άγγιζέτε, τό ποτάλι!... Μή!... ξεφώνισε ή Λεμπρετόν. Ά, τί καίμα... Τού άφ'ορώσατε, κύριε, τά δακτυλικά άστυπώματα τού δολοφόνου... Κρίμα!... Τά δακτυλικά άστυπώματα σας, έχουν μπεδοητή τ'ώρα με έκείνα τού δολοφόνου—γ'όσον πάσατε τό ποτάλι σπ' τή λαβή—και τά έξασάσαν!...

—Συγχωρήστε με! μουρμουρίσας ή ταχυδακτυλουργός. Ούτε τήν ήβρα, ούτε τή σκέψητα αυτή τήν περίπτωση!

—Έξο, οι όσ' όλας χτυπούσαν βυστά ή τήν κλειστή πόρτα τού δωματίου;... —Τί συνέθη; άνάσασε, Μήπως μάς χρειάζεστε;... Τί πυροβόλωσε ήσαν αότ'ός;... —Προμείνετε! τ'ός άνάσε άπ'ότωμα ή κ. 'Ινιέτ. —Έπειτα, γυρίζοντας σ'όσο έπ'όλοισμα τ'όσας άνδρες, οι όπ'όσοι—ταρηνιένοι άνδρη θασεία—τόν κίτασαν, τ'ός είπε σιγαλά και με άνήφραστη σνκκίνηση στή φωνή του:

—Κύριοι... Είπιστε όλοι-όλοι τ'όρα πέ ντε Σε ν'α ν'ο ί, μαζ'ό με ένα π'όσωμα!... "Ότ'όσο, δέν ανησυχώ να... νά... ένε κάσος από μάς, ή... ή δολοφόνο!... Ένώ τ'όλλόγιστου, δέν κινηθήκα καθόλου; σπ' τό άκουμ-μύνο σ'α τή τήν πόρτα γ'όσωμα μο;... "Εσεις οι άλλοι, τί κάνατε;... —Άρχιγέ, κι' έγώ δέν κουνήθα καθόλου σπ' τή θέσι μου! είπε ή Λαρντιό. Καί καθ' όλη τή διάρκεια τού σκοταδιού, ένωιβα με τόν άγκώνα μου τό μπράτσο τού π'όσωμου μου κυρίου Έμπέρ, ή όποιος έψαχνε για τό κουτί με τά σπέρτα του!

—Ναί, πραγματικά! έπιβεθά'σσε ή κ. Σιμόν Έμπέρ. Κι' έγώ αιοθναόμιου πλάι μου τό μπράτσο τού κ. Λαρντιό!

—Κι' έσεις, Λεμπρετόν, τί κάνατε;... —Εγώ, άρχιγέ μου, ή... έγώ... έντελώς μηχανικά... και τού ζ'ότω συγγνώμη γι' αυτό—γιατί δέν τό έκαμα από πρόβει ή όπ'όψια—άραπα τό χέρι τού κυρίου ταχυδακτυλουργού, μόλις άκούστηκε ή φωνή στο σκοτάδι... Κι' έτσι, ούτε ένώ, ούτε αότ'ός κουνήθακα καθόλου σπ' τά καθίσματα μάς!

Ο κ. 'Ινιέτ, ή όποιος έξακολουθούσε νά είνε γονατισμένος πλάσι στο π'όσωμα, ξεφώνισε τότε, μόλις άκουσε τήν άπάντησή τού Λεμπρετόν:

—Ναί, πραγματικά! έπιβεθά'σσε ή κ. Σιμόν Έμπέρ. Κι' έγώ αιοθναόμιου πλάι μου τό μπράτσο τού κ. Λαρντιό!

—Κι' έσεις, Λεμπρετόν, τί κάνατε;... —Εγώ, άρχιγέ μου, ή... έγώ... έντελώς μηχανικά... και τού ζ'ότω συγγνώμη γι' αυτό—γιατί δέν τό έκαμα από πρόβει ή όπ'όψια—άραπα τό χέρι τού κυρίου ταχυδακτυλουργού, μόλις άκούστηκε ή φωνή στο σκοτάδι... Κι' έτσι, ούτε ένώ, ούτε αότ'ός κουνήθακα καθόλου σπ' τά καθίσματα μάς!

Ο κ. 'Ινιέτ, ή όποιος έξακολουθούσε νά είνε γονατισμένος πλάσι στο π'όσωμα, ξεφώνισε τότε, μόλις άκουσε τήν άπάντησή τού Λεμπρετόν:

(Άκολουθεί)

